

เรื่องเสร็จที่ ๑๒๒๒/๒๕๕๙

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การพิจารณาโทษทางวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่นตามมติ
คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายหลังการมีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๙.๖/๗๔๒๘ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า

(๑) เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๘ สำนักงาน ป.ป.ช. มีหนังสือถึงองค์การบริหารส่วนตำบลพะวอ แจ้งให้พิจารณาโทษทางวินัยและดำเนินคดีอาญาตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ได้ชี้มูลความผิดผู้ถูกกล่าวหาแปดรายในการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินโครงการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก หมู่ที่ ๙ บ้านแม่ละเมาสามัคคี ตำบลพะวอ อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก โดยกรณีของนายวีระ นาววิระนันท์ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลพะวอ ผู้ถูกกล่าวหาที่แปด นั้น มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และมีมูลความผิดทางอาญาฐานเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

(๒) ต่อมานายวีระฯ ได้มีหนังสือขอให้คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดตาก (ก.อบต. จังหวัดตาก) ชะลอการพิจารณาเรื่องดังกล่าวไว้ก่อน เนื่องจากอยู่ระหว่างการร้องขอความเป็นธรรมต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อให้พิจารณาทบทวนและวินิจฉัยใหม่ แต่ในการประชุม ก.อบต. จังหวัดตาก ครั้งที่ ๖/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ ก.อบต. จังหวัดตาก พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีนี้ไม่มีกฎหมายให้อำนาจชะลอการพิจารณาโทษทางวินัยดังกล่าวไว้ก่อน จึงมีมติเห็นชอบให้ลงโทษนายวีระฯ ด้วยการปลดออกจากราชการเนื่องจากมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูล และองค์การบริหารส่วนตำบลพะวอได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลพะวอ ที่ ๔๖๕/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ลงโทษปลดนายวีระฯ ออกจากราชการ โดยมีได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง

(๓) วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๘ นายวีระฯ มีหนังสือขออุทธรณ์คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลพะวอ ที่ ๔๖๕/๒๕๕๘ ซึ่งในการประชุม ก.อบต. จังหวัดตาก ครั้งที่ ๙/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๘ ก.อบต. จังหวัดตาก ได้พิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวและมีมติโดยเสียงข้างมากว่าการกระทำของนายวีระฯ เป็นเพียงความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แต่เนื่องจากคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖ ที่วินิจฉัยว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว ไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยได้อีก อุทธรณ์ของนายวีระฯ จึงฟังไม่ขึ้น ให้ยกอุทธรณ์

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๔/๒๔๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

(๔) วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๙ นายวีระฯ ได้มีหนังสือถึงประธานกรรมการกลาง พนักงานส่วนตำบลเพื่ออุทธรณ์และขอให้เพิกถอนมติ ก.อบต. จังหวัดตาก ครั้งที่ ๖/๒๕๕๘ ที่เห็นชอบให้ลงโทษปลดนายวีระฯ ออกจากราชการตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. และมติ ก.อบต. จังหวัดตาก ครั้งที่ ๙/๒๕๕๘ ที่ยกอุทธรณ์ของนายวีระฯ เนื่องจากเมื่อพิจารณาเทียบเคียงจาก คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ แล้วเห็นว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีอำนาจไต่สวนและมีมติในความผิดทางวินัยฐานอื่นนอกจากฐานทุจริตต่อหน้าที่ มติที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงจึงไม่มีผลผูกพันตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น การที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลพะวอ และ ก.อบต. จังหวัดตาก พิจารณาโทษทางวินัยและมีมติเห็นชอบให้ลงโทษ ปลดนายวีระฯ ออกจากราชการตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลด้วยเหตุดังกล่าวโดยไม่มีการตั้ง คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงก่อน จึงขัดแย้งกับมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัย การดำเนินการ ทางวินัย มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการให้ออกจากราชการ หรือมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับ สิทธิการอุทธรณ์ การพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์

(๕) วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๙ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ คณะกรรมการกลาง ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ก.จ.) คณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาล (ก.ท.) และ คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล (ก.อบต.) ได้พิจารณาและมีมติที่สำคัญ ดังนี้

(๕.๑) วางแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณาโทษทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่า เมื่อยังไม่มีแนวทางปฏิบัติเป็นอย่างอื่น การพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิด ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลจึงต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตฯ คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖ ซึ่งวินิจฉัยไว้ว่าองค์การพิจารณา อุทธรณ์ไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดให้แตกต่างจากมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้ มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่กำหนดให้ กระทรวง ทบวง กรม ผูกพันดำเนินการตามความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา และมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๗ ที่ให้ถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ โดยเคร่งครัด และความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ในเรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ ที่มีความเห็นว่ามูลความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ มิได้หมายเฉพาะการทุจริตต่อหน้าที่ สำหรับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ที่วินิจฉัยว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจไต่สวนและชี้มูลความผิดวินัยได้เฉพาะการทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น มีผลผูกพันเฉพาะคู่กรณี

(๕.๒) เห็นควรหาหรือแนวปฏิบัติดังกล่าวต่อคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๖) วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จังหวัดตากในฐานะเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดตาก มีหนังสือถึงเลขานุการ ก.อบต. เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยของนายวีระฯ สรุปได้ว่า ก.อบต. จังหวัดตาก ย่อมผูกพันดำเนินการตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลว่า เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยไม่อาจก้าวล่วงอำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ การที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลพะวอ ก.อบต. จังหวัดตาก และคณะอนุกรรมการที่เกี่ยวข้องได้ พิจารณามีความเห็นลงโทษทางวินัยจึงเป็นไปตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญแล้ว

(๗) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ในฐานะฝ่ายเลขานุการของ ก.จ. ก.ท. และ ก.อบต. พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นที่นายวิระฯ ผู้ร้อง ขอให้พิจารณาเพิกถอนมติ ก.อบต. จังหวัดตาก เป็นประเด็นเกี่ยวกับอำนาจได้สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ไว้ว่า “คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจได้สวนและชี้มูลความผิดทางวินัยได้เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การชี้มูลความผิดฐานอื่นไม่มีผลผูกพันดำเนินการตามมติดังกล่าว” ซึ่งไม่สอดคล้องกับความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ในเรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ ที่ว่า “มูลความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ มิได้หมายความว่าเฉพาะการทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น” จึงขอหารือว่า แนวปฏิบัติตามมติ ก.จ. ก.ท. และ ก.อบต. ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ ถูกต้องหรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงาน ก.พ.) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) ผู้แทนสำนักงานศาลปกครอง และผู้แทนสำนักงาน ป.ป.ช. เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ขณะนี้สำนักงาน ป.ป.ช. ได้ยื่นเรื่องขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีใหม่ตามมาตรา ๗๕^๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งศาลปกครองกลางได้รับคำร้องไว้แล้วและอยู่ระหว่างการดำเนินการของศาลปกครอง นอกจากนี้ สำนักงาน ป.ป.ช. ได้ยื่นเรื่องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยกรณีที่มีความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างคณะกรรมการ ป.ป.ช. กับศาลปกครองสูงสุดอันเนื่องมาจากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การพิจารณาให้ความเห็นตามข้อหารือของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจำเป็นต้องพิจารณาเรื่องขอบเขตการใช้อำนาจชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นประเด็นเดียวกันกับที่สำนักงาน ป.ป.ช. ได้ยื่นเรื่องต่อศาลปกครองและศาลรัฐธรรมนูญแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑)

มาตรา ๗๕ ในกรณีที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองเสร็จเด็ดขาดแล้ว คู่กรณีหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนั้นอาจมีคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ได้ในกรณี ดังต่อไปนี้

(๑) ศาลปกครองฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ

(๒) คู่กรณีที่แท้จริงหรือบุคคลภายนอกนั้นมิได้เข้ามาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีหรือได้เข้ามาแล้วแต่ถูกตัดโอกาสโดยไม่เป็นธรรมในการมีส่วนร่วมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา

(๓) มีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม

(๔) คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น

การยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อคู่กรณีหรือบุคคลภายนอกไม่ทราบถึงเหตุนั้นในการพิจารณาคดีครั้งที่แล้วมา โดยมีข้อความผิดของผู้นั้น

การยื่นคำขอให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งใหม่ต้องกระทำภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้นั้นได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุซึ่งอาจขอให้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งใหม่ได้ แต่ไม่เกินห้าปีนับแต่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาด

จึงไม่อาจพิจารณาให้ความเห็นทางกฎหมายตามประเด็นข้อหาข้อ ๙^๒ (๑) และ (๒) แห่งระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าด้วยการรับปรึกษาให้ความเห็นทางกฎหมายของกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒

อย่างไรก็ดี กรณีที่กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเห็นว่า คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๘ ไม่สอดคล้องกับความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ในเรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑^๓ นั้น เห็นว่า คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าววินิจฉัยว่า มติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยฐานอื่นนอกจากการทุจริตต่อหน้าที่ ซึ่งได้แก่ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง โดยมีได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่นั้น เป็นการชี้มูลความผิดทางวินัยที่ไม่มีอำนาจตามกฎหมาย มติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวจึงไม่มีผลผูกพันตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง^๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ในเรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ นั้น มีประเด็นโดยสรุปว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยการกระทำความผิดทางวินัยที่มีได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้หรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาได้วินิจฉัยไว้เป็นเบื้องต้นว่า “การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติว่า คำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐมีมูลความผิดทางวินัยหรือมูลความผิดทางอาญาตามมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้นั้น จะต้องปรากฏว่ามูลความผิดตามคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐและมูลความผิดที่ปรากฏจากการไต่สวนข้อเท็จจริงนั้นเป็นมูลความผิดที่อยู่ในขอบอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามที่

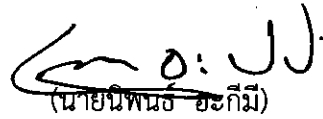
ข้อ ๙ กรรมการกฤษฎีกาจะไม่พิจารณาให้ความเห็นทางกฎหมายในเรื่อง ดังต่อไปนี้

- (๑) เรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาล
 - (๒) เรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสถาบันอื่นอยู่แล้วตามกฎหมายและกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าสมควรให้มีการดำเนินการตามกฎหมายนั้นก่อนเพื่อประโยชน์แก่การบริหารราชการแผ่นดิน
 - (๓) เรื่องซึ่งหากให้ความเห็นแล้วจะมีผลกระทบกระเทือนในทางการเมืองหรือทางต่างประเทศ
- ทั้งนี้ เว้นแต่จะเป็นเรื่องที่คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีจะได้มีมติหรือมีคำสั่งเป็นการภายในให้พิจารณา

“บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการพิจารณาไต่สวนและวินิจฉัยเกี่ยวกับความผิดทางวินัยของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ลับ ที่ นร ๐๙๐๑/๐๒๙๔ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๑ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๙๒ ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น ๆ แล้วแต่กรณี

บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๙ (๓)^๕ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ด้วย” ดังนั้น ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ในเรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑^๖ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ แต่อย่างใด

(นายนิพนธ์ อะกิม)

รองเลขาธิการฯ รักษาการแทน
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กันยายน ๒๕๕๙

^๕บทบัญญัติตามมาตรา ๑๙ (๓) ที่ใช้ในการวินิจฉัยเป็นบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ก่อนมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔

^๖โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น